

Sygn. akt IV U 37/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sławomir Dudek
Protokolant:	stażysta Ewelina Hrynczyszyn

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z odwołania: P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania: P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 8 grudnia 2014 roku, sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że przyznaje P. S. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4(czterech) miesięcy poczynszy od 7 grudnia 2014 roku.

IV U 37/15 UZASADNIENIE

ZUS Oddział w T.. decyzją z dnia 8.XII.14r. sygn. (...)przyznał P. S. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 8.IX.14r. do 6.XII.14r. w wysokości 75% podstawy wymiaru. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że komicja lekarska orzeczeniem z dnia 2.XII.14r. orzekła o celowości przyznania świadczenia rehabilitacyjnego . Dlatego została wydana decyzja przyznająca prawo do tego świadczenia.

Od decyzji tej odwołał się P. S. podnosząc, że dalsze leczenie po wyjściu ze szpitala jest jego zdaniem niezbędne i pozwoi mu wrócić od pracy. A w chwili obecnej nie jest zdolny do pracy.

ZUS nie uznał odwołania i wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

P. S. okres 182 dni zasilku chorobowego zakończył dnia 10.IV.14r. Po tej dacie miał przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 11.IV.14r. do 7.IX.14r. (5 miesięcy). Decyzją, która jej przedmiotem niniejszego

postępowania powodowi przyznano świadczenie rehabilitacyjne na okres kolejnych 3 miesięcy od 8.IX.14r. do 6.XII.14r.

Po tej dacie powód nie odzyskał zdolności do pracy. P. S. cierpi na zaburzenia depresyjno-lękowe o znacznym nasileniu objawów, ma też zaburzenia osobowości. Z powodu tych schorzeń był nadal niezdolny do pracy po dniu 6.XII.14r. Dalsze intensywne leczenie, zarówno farmakologiczne, jak i psychologiczne daje rokowania odzyskania zdolności do pracy po kolejnych 4 miesiącach (dowód : opinia biegłej psychiatry A. R. k-1213,61-63).

Sąd uznał opinię biegłej psychiatry za prawidłową. Biegła w swych opiniach podała, że P. S. nadal jest niezdolny do pracy. Zaburzenia depresyjno-lękowe i zaburzenia osobowości nie zostały wyleczone i wymagają dalszej intensywnej terapii. Biegła swe wnioski oparła na analizie dokumentacji medycznej i badaniu wnioskodawcy. Badania były przeprowadzone i opinia wydana już po okresie, na jaki mogłoby być powodowi przyznane świadczenie rehabilitacyjne. Ale biegła miała obowiązek dokonać oceny stanu zdrowia wnioskodawcy na datę zakończenia okresu, na jaki miał przyznane świadczenie. Dlatego nie można czynić zarzutu z faktu, kiedy opinia została wykonana, z zasady bowiem z sprawach tego typu opinie wydawane są co do okoliczności sprzed daty opiniowania. Nie można też czynić zarzutu z tego, że stan zdrowia nie ulegnie polepszeniu i to na podstawie zdarzeń, jakie miały miejsce po okresie świadczenia rehabilitacyjnego. Podstawą wydania decyzji było bowiem przyjęcie, że powód odzyska zdolność do pracy, a nie że nie ma rokowań na odzyskanie zdolności do pracy przez powoda.

Dlatego Sąd uznał opinię biegłej za prawidłową, określającą stan zdrowia powoda i zasadnie ustalającą pozytywne rokowania odzyskania zdolności do pracy. Fakt, że biegła w pierwszej opinii określała okres leczenia na 9 miesięcy wynika z pomyłki sądu w tezie dowodowej dla biegłej, niewłaściwym wskazaniu okresu, na jaki może być ustalone prawo do świadczenia.

Natomiast w opinii uzupełniającej biegła wskazała na 4 miesiące, jako okres konieczny dla dalszego leczenia i podała też, że ten okres może jednak dać pozytywne efekty, a więc nie można z góry zakładać brak pozytywnych rokowań.

Fakt, że powód od 7.V.15r. odbywa karę pozbawienia wolności nie ma w sprawie żadnego znaczenia.

Przyjęcie prawidłowości opinii biegłej psychiatry skutkować musi przyjęciem, że decyzja przyznająca świadczenie rehabilitacyjne na okres tylko 3 miesięcy jest nieprawidłowa. P. S. bowiem winien leczyć się nie 3 miesiące aby odzyskać zdolność do pracy, ale miesiące siedem (3+4), aby odzyskać zdolność do pracy, a rokowania na odzyskanie tej zdolności były pozytywne. Tak więc spełnione były przesłanki z art. 18 ustawy zasiłkowej. Dlatego decyzje ZUS należało zmienić i przyznać P. S. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych 4 miesięcy począwszy od dnia 7.XII.14r.